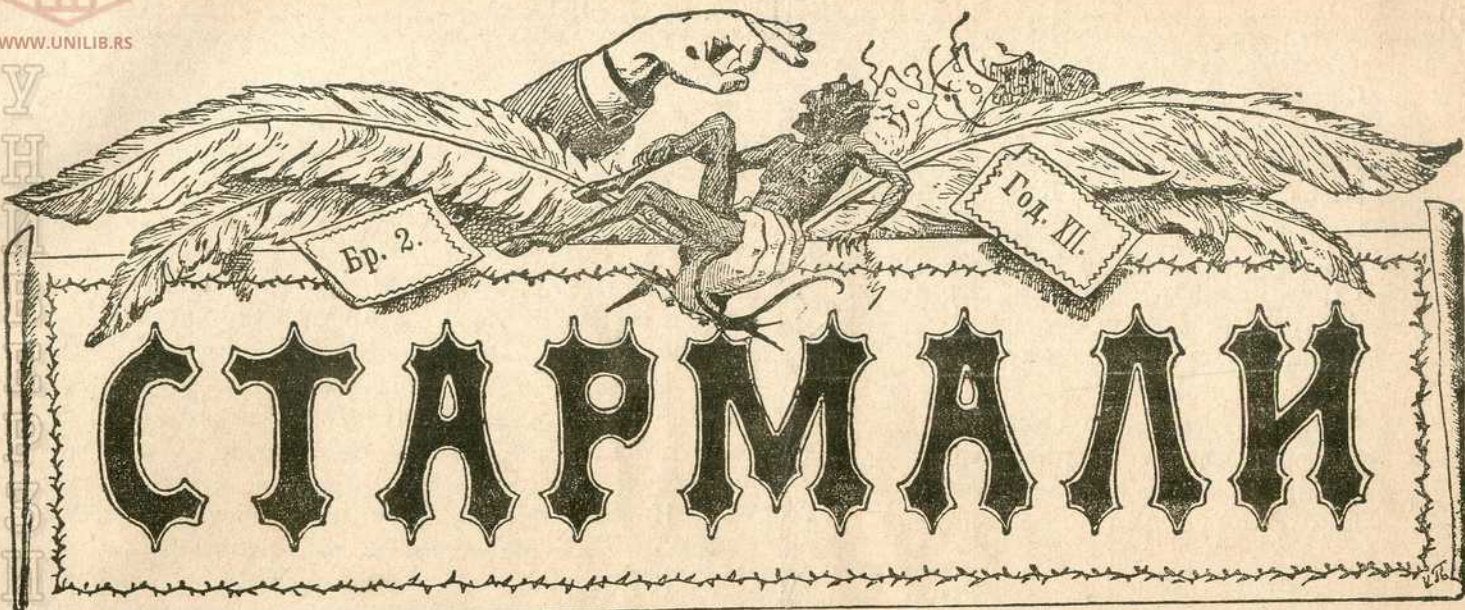

У
Н
Е
К
А

У Новоме Саду 20. јануара 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручкописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Pergal-er Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

СТРАШАН ГРОМ УДАРИ У СЛАЈНЕ ДВОРЕ
ЦАРА И КРАЉА НАШЕГ
И ПОРАЗИ НАЈДИЧНИЈИ ЦВЕТАК У ЊИМА,
ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКА И ВЕЛ. ВОЈВОДЕ

РУДОЛФА

НЕМА ВИШЕ МЕЂУ ЖИВИМА.
ТИМЕ СУ ПОРАЖЕНИ И ОНИ МНОГИ НАДИ, КОЈИ СУ ПОЛАГАНИ
У ПЛЕМЕНИТОСТ, ДУХОВИТОСТ И У ПРАВДОЉУБЉЕ ЊЕГОВО.
ВЕЧНА МУ ПАМЕТ!

Б у л а н ж е.

Све што до сад о теби чујасмо
Изгледало ј' као игра мала;
Ал од јуче постало је друкче, —
Сад већ као да баш није шала.
Тебе дижу пљаде рамена,
Десно, лево, и старо, и младо;
У те звера цела Еуропа, —
Да ли си се томе икад над'о?

Много надā, врло неједнаких,
Око твоје гуркају се главе:
Застава им бурно се лепрша,
— Али боје не знамо јој праве.

Сакупити елементе разне,
А лозинку држати у шпагу,
То је нешто, што ил води вису,
— Или води врагу.

Је ли трухло, што је до сад било,
Ил је трухло, што се сада спрема —
Том расуду расудник се тражи,
Тој памети наметника нема.
Још највише канда оно вреди
Што је рек'о један пророк грешан:
„Буланжеру, ти ћеш бити велик,
— Ил ћеш бити смешан.“

Свет је збиља, — ал на игру личи.
— Дође ли ти само добра карта,
Умеднеш ли руковаг' с адути,
Бићеш већи него Бунапарта.

Бисмарк бледи, — и то нешто вреди.
Стрепе „јачи“, — и то нешто значи.
А журнале, велики и мали
Чудном су се журбом ужурбали.)

Ал ако је све сујета сама
Што те вешто у ковитлац баца,
Пундрав страсти ако те завласти, —
Ето свету новога пајца.

— — — — —
— — — — —

Шта је, да је, —
Још се не познаје.
Ми стојамо пред неким почетком,
Пред почетком
И пред загонетком.

Буланжера један грди,
А други га хвали.
Један вели: Биће велик.
Други: Биће мали.

Ал о томе сад већ судит'
Још немамо права.
Ваке чудне загонетке,
Њих успех решава.

Стармаловски.

Ово—оно.

Из Београда нам и либерали и радикали поручују (и то не тајно, него дебелим словима штампано, — могао би и најкратковиднији краљ прочитати) — поручују нам да ћутимо, јер ми њихове ствари не разумемо, — и ми сад, бар пријатељима за љубав морамо, ако и не баш сасвим ћутати, а оно морамо и даље тамошње ствари не разумевати.

Па кад смо тако лепо поделили посао, — сад остаје њима да ликују (кад неће да разликују) и да носе бакљаде, — а нама, по пропису, остаје, да то не разумемо.

Њима остаје да праве лице као у преблагот Јеврема, — а нама остаје да то не разумемо.

Њима остаје да ћутке пристају на повишење краљеве супруге и престолонаследникове матере, — а нама остаје да то не разумемо.

Њима остаје да кроз прсте гледе све злочине дојакошњих министра, — а нама остаје да то не разумемо.

Њима остаје да трпе како се и новом уставу ђупка за ђупком дели, — а нама остаје да то не разумемо.

Њима остаје и Мрача и сва неканонична наименовања, — а нама остаје да то не разумемо.

Али иде Ђурђев-дан, а за њим Ускрс, а за њим Духови, па шат се сиће дух премудрости, дух разума на оне, који не разуму и на оне, који се чине као да разуму, па онда опет ил да певамо, ил да кукамо заједно.

* * *

Као што је познато, престолонаследник је летос обећао својој матери, да ће јој сваки дан писати, — та се кореспонденција сада проширила, — увидело се да су месеци шири него дани, и тако син ма-

ПОДЛИСТАК.

Неколико одломака

из живота мајстор Тозгала и мајстор Салантаћа
(прокљувио Павел.)

Да не кажем баш онако „с неба па у — слабину“ кад је то било, ја ћу мало, што каз'о Јеврем Букало, да — заковрнем.

Свет је већ почео (туђа) дрва да доноси својим кућама. Жабје (и наши посланици о свом великом листу) тек су престале да крекећу. Крешталице (и Стева Вацки) већ су прорицали рђаво време. Карловачки бећари (и Стева Павловић) већ су се устумарали по Карловци држећи се оне песме:

„Хеј иде зима, тешко бећарима
Кад снег пада, слабо има рада...“

Само су се још безобразни врапци (и Кобург) каприцирали, да пошто по то остану још где су. Еле кад је било, држим да је точно — заковрнуто.

Мајстор Тозгало је био човек „на своме месту“ т. ј. имао је своју лепу кућу, доста земље и — сека Персу, с којом је осим три хиљаде, добио још и — решнекта!

Под папучом није био, ал' за то се више пута тревно под асгалом. По лицу судећи морао му је чукундеда бити циганске багре а што се занимања тиче био је — хуљовић прве класе. Имао је бирцуз, ћурчијску радњу и — црвен нсс.

Седи он једаред пред бирцузом, а дође неки човечуљак. Лице му није било толико на подобје божије, колико на подобје каквог Кинезера, ал' по целом „физашу“ му могао си одмах приметити, да и он мора бити пун бува. Мајстор Тозгало на брзо дозна да овај, осим тога што се скоро доселио, што се зове мајстор Салантаћ и што је прилично мутав, дозна, дакле, да овај хоће да купи и пар ципела; упути га одмах мајстор Кланцошу, и онај оде.

„До..д... добар да..да.. дан с.м...ма.. мајсторе!“

„Д...до.. добар дан же...ж...желим!“

Мајстор Салантаћ га пресече очима, ал' ни Кланцош милокрвније не погледа.

„Нем.. мој.. мојте с..се сп..прдати!“

„Не н. не спр...прдам се ја не..н...него ви!“

Овамо, онамо и већ је бога ми дошло скоро до кикања.

„Бре ако те ма..мазнем овом ба..батыном..!“

„Чу..чув..вај се ти..ти..ти к.калуна!“

тери пише сваког месеца (док се ко не сети, да је година још шира и од месеца и од дана). — Једна пчела, која се радо вије око високих клобука, прочитала је са висиве своје тако једно писмо, што је син матери не давно писао, па је садржај и нама саопштила, у колико га је запамтила. То писмо овако гласи:

„Драга мамице! Ако ово писмо не добијеш, ти ћеш тако знати, да сам ти га из Београда писао; а ако га добијеш, ти помисли да смо у Висбадну, где је најновија мода, да се син од матере раставља. Обещао сам ти, да ћу ти често писати, ал мени сада саветују да то не чиним, јер (веле) нисам писар, него ми кажу, да је доста ако ти каткад што по каквом по-уздавом путнику поручим, јер ја сам сад постао поручник; дакле околности су се промениле. Ако си што жељна чути о тати, он се радује фашанкама, а пре фашанака држао је много лепих и дугачких беседа. Водио ме је и у велику скупштину, — једва смо се прогурали кроз војску; ја сам мислио да идемо у рат, јер тата је обукао испод прслука своју панцијер-кошуљу; но у скупштини је било све мирно само је била ужасна запара, и ја сам једва чекао да се кући вратим, — али неки кажу, да то није била запара већ да се то зове одушевљење. Па сад већ свеједно, само кад је тата варод усрећно са новим уставом. — У нашем двору много се којешта изменило; твоје собе изгледају као да је неки празник у њима, тако су све испражњене. Твоје свилене фотеље и канабета већ су остариле, па су изнесене у магазин, да се подмладе. Нема ни ових сребрних икона пред којима си ти некад кандила палила, јер чика Мраша каже, да су то руске иконе, а он ће тати донети српске иконе, — до сад их још није донео, — бар ја их нисам видео. — А твоју слику опет су за то изнели, што је у српском оделу, чујем да су је спалили, — може бити, јер ономад је у двору

била ватра, па можда је отуда. — У твоје собе несме нико да улази, само се ја каткад украдем у њих, па ту пробам да играм соло-балет, које сам видео код Ронахера, куд ме је мој добри тата водио. — Да ти право кажем, слатка мамице, мени каткад дође да би плакао као дете у колевци, али не знам ни сам за што. А кад се тебе сетим сав се задрхћем; али на срећу, има у двору доста мудри људи, па ме лепо светују, да краљевић не сме бити нежан, краљевић треба само да је озбиљан. Па ево ја сам озбиљан. Сад ми је баш чика Никола рекао, да си ти заповедила, да ти од сада врло ретко и врло мало пишем. Ја те морам послушати, али ми је тешко, врло тешко.

Твој Шаша.“

Ово писмо не знамо је ли стигло у Русију, ил се гдегод на путу замрзло. Али ако ко у Русији држи „Стармалог“ може и тим путем доћи до знања краљичиног.

Ђира. Јеси ли чуо шта рече Јокаји?

Спира. А шта?

Ђира. Он вели, баш кад би се све друге државе разоружале. Аустро Угарска би и онда морала потрошити и црно иза ноқта да се што већма наоружа.

Спира. А чега ради?

Ђира. Ради неке мисије на истоку.

Спира. Е бога ми Јокаји је и до сад показивао да му је фантазија велика, — али така мисија на истоку, остаје му ипак најфантастичније дело.

И да је потрајало још само мало не знам како би испало, ал' шегра Венцл тако се церек'о, да је мајсторица чак на трећем рогљу чула — куд је „часком“ отрчала да каже снаш Ђули Карапанциној како се (да прости тамо она) Пели Ђалишиној кроз шлиц јуче видила бела сувања — па дотрчала да види шта је.

Једва их је умирила. „Не знам господару да л' ви тако говорите, ал' да мој газда тако дивани може ето потврдити цело село.“

„Ао ма..маму м..му хулину! (т. ј. тамо Тозгалу) прогунђа мајстор Салантаћ, измири се с' Кланцошем, купи пар ципела па хајд' мајстор Тозгалу; ал' да би имао више куражи сврне на један, ил' рецимо најпоследне и на — два, и три фићока, међутим онај хуљовић се већ надао том колачу па удесио како ће га још и залудити.“

Кад је дошао почне да се тужи како је то гадно од њега што га је... и т. д. већ.

„Е па то се ми, човече божији, нисмо разумели! Ја сам разумео био да ви хоћете ципеле, а сад тек видим да сте ви тражили — шљуке. О — о! Тако сте ми требали казати. Оно он јо истина мутав ал' је опет за то добар шустер. Него лепе шљуке! Ди сте и' узели?“

Кад је он видео шта овај разговара, осврне се па

„без збогом и без опроштаја“ жури кући! ал' овај је већ удесио ствар и тако чим је прошао неколико кућа сретне једног човека.

„Ала бога ти пријатељу пошто си купио те шљуке?“

„Ђорав ти очи вадио кад си сленац код очију!“ — прогунђа м. Салантаћ, па само даље! Кад је дошао до ћошка наиђе на другог.

„Шта даде бога ти за те шљуке пришо?“ На то се само осврнуо, поглед'о га „но и тај је валда из луднице утекао!“ па терај даље!

После десетак кућа наиђе на неког Швабу. „Хеј гомшија! Тај два жљука си валта гот фетер Мика гупио?!... Лепа жљука!“ па оде даље.

Сад се наш мајстор Салантаћ већ узврпољио. Где год га ко сретне сваки га пита за шљуке, само да л' је свет луд ил' је он полудио сотим још као није био на чисто. Кад је већ био близу куће сретне и четвртог хуљовића, који је имао налог да по што по то купи од њега једну ципелу.

„Ала пријане јесу ли ти на продају те шљуке?“

„Нису!“ био је кратак (умилан) одговор.

„Немој тако брате, него дај продај ми макар једну а ону другу задржи за себе, имам болесника у кући а да леко ми је да идем чак на пијацу.“

П у с л и ц е.

□. Ни ми не мислимо да ће Буланже републику срушити; али добро је што ивгледа тако страхан, бар ће се данашња републиканска влада мало тргнути.

§. 40. тачка новог устава вели да краља не може нико тужити. Не знамо је ли и ту тачку краљ покло-нио народу или себи, или својим кредиторима.

△. Добро је што у Београду не излази какав немачки шаљиви лист; тај би на то направио шпас, па би рекао, „ко је изван суда, тај је изван закона, а то се укратко каже „vogelfrei“.

=. Чеда и Владан иступају из напредњачке партије. Па зар такав добар нос не заслужује да им осигура вечито министровање.

○. „Ново Време“ сасвим озбиљно доказује да Анђелићевом наследнику није остало ништа. Е па то је његова срећа, бар ће мање Erbsteuera платити.

✱. Новосадски конштаблери женијално су почели, т. ј. прво су једну женскињу затворили, — и да та женскиња случајно чије је била стара капета лица, можда би, хоћеш нећеш, морала бити крива.

×. Што је „Наше Доба“ и ове године донело лањски божићни поздрав Анђелићев, то је врло уве-

Е сад је већ и мајстор Салантаћ (како се наљуштио ракије) био на чисто да су то шљуке, јер што би овај куповао једну ципелу.

„Хајд дај мени ову женку а себи задржи мужака, мужака је већи а мени треба само мало за болесника. Шта иштеш за њу?“

Толико и толико и — онај узме ципелу а овај бесно тури новце у џеп па хајд кући. Кад је дошао кући, а он „фис!“ ципелу о астал, па ће жени (онако муцајући):

„На очупај ту шљуку па направи паприкаш!“

„Јао човече каква те шљука спопала?“

„Не мој да ми свираш, него ради што ти кажем, кад сав свет каже да је шљука, онда је шљука.“

„Ију мени жалосници шта је од човека? Та тај је полудио!“

„Је си чула сад нек је доста, него ч пај је одмах јер ако ја тебе спопаднем чупати хоћеш видети ко је полудио...“

„Оћу, човече, оћу“ прекрсти се и изиђе на поље. Чим је изишла, и за собом чула: „хајд, хајд, не мој да те ја прекрстим,“ а она терај по доктора.

Мајстор Салантаћ се баш почео једити (и штучати од ракије) што је женку продао, јер женка је — кажу —

селително. До године треба да донесе преклањски поздрав. Ми му на такав напредак нећемо завидети.

°°. Г. Призренац се угрзао за језик, и за то више нећемо чути његову „Српску реч“. (И „Видело“ се већ по мало загриза за језик.)

+ . У Србији још влада стара девиза Николе Христића, још се поштује ред и рад, — то се види и по томе, што је Абердар добио орден Св. Саве прве класе, а Гершић друге класе.

Бука. Кажи ти мени зашто је босанским ђацима у Бечу забрањено упусивати се за чланове друштва зоре?

Шука. Ваљда за то што се са-станци зорини увек држе у присуству комесара, па се ту не може ништа говорити о политици; а Бошњаци треба да буду политични, ако хоће да не изгубе стипендију.

- А. Који су новци сад најређи у Србији?
Б. Гараша новци.

мекша нег' мужака, а на врати се појави његова сипруга и г. доктор. Овом се одмах соба окренула. Гледа доктор у њега, гледа у ципелу па ће онда почети да га испитује и саветује.

„Јесте чули г. докторе, оканите се ви мене, нисам ја луд. Ако сам и пијо нисам валда памет попио, него се ви чистите док ја вама лепо кажем. Ја не тревам ничијег савета, кад је свом свету шљука — и мени је, а ти ћеш мајсторице пазарити само док овај оде.“

Доктор слегне раменима, каже њој да ће морати употребити онака средства каква већ он зна, шапне јој да ће га насилно послати у шпитаљ и тамо лечити јер овде није чист посао и пође на поље.

У том уђе један с ципелом у нутра, каже да га је послао м. Тозгало да му донесе натраг шљуку јер не може — вели — да је обује, тесна му је. Доктор је сад тек кад је чуо да је ту умешан и м. Тозгало, видео да је то нека комедија и сад му је тај човек морао све потанко о целој ствари приповедати и тако опрости од беде и мајстора а бога ми и мајсторицу, јер тешко да је овај не би намајсторио кад би се вратио из шпитаља.

(Продужиће се).

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Разлика.

Знате ли каква је разлика између сабора у Загребу и сабора у Будимпешти? Ево па чујте.

Кад се у Загребу когод од опозиције само насмеша на који владин предлог, онда тог криминалисту искључе, да не сме тридесет дана ући у седнице.

А кад у Пештанском сабору посланици направе чудо и русвај, онда се Тиса казни са искључењем, т. ј. читав сат не сме да изиђе из саборнице на улицу.

Филозоф.

Све су свеће погашене,
Свуд овлад'о густи мрак; —
Ал' у соби где ј' филозоф
Још се види свеће зрак.

Што не мога, ој на дану
Докучит' му мудрост скромна,
То ће сад у тихој ноћи —
Макар да је тела ломна

Ал' бадава... скоро ће му
Већ и сунце поздрав слати,
Још му није на ум дошло:
Како ће да — порез плати!

(По нем.)

Кеверишанин.

Најновије вести.

(Могу потпуно телеграме заменити.)

Сима Флинташ, иначе општински распепитељ материјала за гориво, тражи се за главног сарадника „Вражјег Доба“ јер „бубати којешта — вели — умем и ја!“

Један Бугарин надеро се на пев'о: „Не надјејте сја на књижи.“ Разуме се, да су га одмах бацили у бутурницу и као бунцију осудили на вешала. Но пре него што су извршили пресуду, стигне помиловање ал' уз обвезу да мора три пут прочитати Стевину „појетику“. Не знам како ће се свршити, ал' ако на том остане сав је изглед да ће се сиромаш из дешперата убити.

„Оно кад би по правди ишло — штудира једна капеланица — мој би (не знам како му се име) одавно већ требао да је попа, а ја — протиница.“

Велики петак још лане прошао, а неке чивутске новине још једнако клепају.

Један критичар кад је прочитао Стевину „појетику“, кажу да је уздахнуо: „Силни ли се папир ту — упропасти!“

Богојавленије. Сви се верни радују том великом празнику и журе да донесу из цркве освећене водице у флашама, само Гаја Мургул не (он ће у бокалу.)

Сва велештована чивуцка публика се „весма“ радује и ликује! Јуче је „Пестер Лојд“ за поуздано дозвола од једног верглаша, коме је неки тестераш из Бугарске приповедао да је њему један шустерски шегрт поверио како је прислушкивао на вратима газдиним, и учинило

му се као да је онај рекао, да ће сви Бугари листом изгинути за Кобурга, ако устреба.

Осма божија заповед: „Не укради!“ Јест, не укради! Ал' какву би онда библиотеку имао неко? — пита сегединска архива преко неког учитеља!

Један мађарски посланик интерпелира владу: „На што су хусарима две мамузе? Ја сам (тамо он) потпуно уверен, да кад ја једну страну ободем, мора и друга ићи за ном, а и у том погледу би се дало доста уштедити“. Влада се узврпољила. Званични и полужванични листови се нашли у запари, јер незнају како да доскоче оном обешешаковићу (да згодне прилике за зубатог Ацу, да се прослави!)

„Видело“ дознаје „из поузданог извора“ да ће 1889. године пролеће бити много пријатније него зима. (Нико не може да верује.)

Један враголан из Новог Сада предлаже да се од сад не тоциљају више на „лиману“. У јовановском крају је — вели — прво и прво бара три пут толика, а друго и у вароши је.

Заиста чудновато! Н — ском пону у вече здрав читав ждребац остао у штали, кад у јутру а он — украден.

Један пунонадеждан капелан даје на знање, да ће о св. Амброзији давати придику, у којој ни одакле ништа не ће — украсти. (Силан свет се искупио на речени дам да види хоће ли му и то чудо испасти за руком.)

Св. Никола. Грга Набиглав (који је иначе од свих праотаца најволио Ноја) штудира да се ни најмање не исплаћује стајати целе службе на тој зими у цркви. „Паметније је — вели — отићи коме на имен дан, па се наљуштити ракије.“

Тај исти кад се после три дана истрезнио, приповеда на дугачко и на широко, како политика није за народ, јер она отпаћује свет од рада и од цркве.

„Боже мој! — есапи баба Ната гледајући у празан фићок — умрети ил' не умрети, мени је са свим све једно. Ја молим бога само нек сам жив' и здрава.“

Павел.

Срећница у браку.

Ох ала је сретан, мој пријатељ Лаза!
Пита ћете: за што? — Ево вам доказа:
Јер његова жена, дражајша му Јуца,
Кад говори, муца.

Па кад Лаза нагне да у крчму сврати,
Она, ка' и свака, рада ј' да га врати.
Док она изусту: „Ла—ла—ла—ла—лако!“
Донде је мој Лаза далеко одмак'о.

Лаза врло воли, што му драга Јуца,
Кад говори, муца.

Кеверишанин.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Једно дете имало је пуну кутију солдата од олова, међу њима било је и коњаника; хусара, — ал он никад није видео жива хусара, само је имао појма о својим оловним хусарима. Једаред пропутоваше хусари и кроз његово село и туће да преноћи у свакој кући по један по два. И у њихову кућу дојаши један хусар, а дете га је кроз прозор видело и радовало му се; а кад хусар скочи с коња, дете се трже и повика: ајао, преломило се!

— Је ли, ујна, зашто ти мене зовеш Сокица, кад је моје име Сока?

≡ Ја ти тепама.

— А зашт' ми тепаш?

≡ За то јер си мала, па слатка, па мила.

— А кад си ти, ујна, била мала, па слатка, па мила, теби су вајда тепали: Ујница.

Р.

Ранко је читао у некој књизи о Самоједима, па једаред у вече запита свога оца: какви су то људи, ти самоједи, и зашто се тако зову?

Али пре но што му је отац на питање одговорио, довикне му мали Зарко из кревета: ја знам какви су ти Самоједи, — ти ништа друго не раде, само једу.

Р.

Дете плаче на улици.

Прође туда један старац и запита га, за што плаче.

Дете му исповеди своју несрећу, т. ј. да је изгубило један десетак.

Старац није волео гледати кад деца плачу, извади десетак из шпага, даде му га: ето, сад онет имаш десетак.

Дете прими новац, ал мало за тим поче још већма плакати.

Старац се врати и упита га: О, за бога, деране, што сад онет плачеш?

Дете одговори јецајући: како не би плакао! Да нисам изгубио онај први десетак, сад би имао два.

Отац. Кажи ти мени, Панто, шта добијамо од кабаничара?

Панта. Кабанице.

Отац. Врло добро. А шта прави чизмар?

Панта. Чизме.

Отац. Врло добро. А шта нам даје воденичар.

Панта. Воду.

Савет.

Не ваља ти пос'о пријатељу Иво, што баш целу ноћу проведеш уз пиво.

Виш ја боље радим,
— не могу на ино —
До дванајест уз пиво,
од дванајест уз вино.

Кеверишанин.

Неко друштво седе за вечеру. Већ су почели вечерати, кад неко опази да их за столом има управо тринаест. — Несретан број. — Многи се снеселише. Но брзо их утеши дебели Мија, рекавши: „Не брините се, браћо, ја ћу и јести и пити за двојицу — а то је онда тако исто, као да нас има четрнаест.“

А. Чујем, пријашко, да ти је умр'о отац, Сељак. Умр'о богме.

А. О сиромак! А је ли дуго боловао?

Сељак. Богме дуго.

А. А јесте ли му звали доктора?

Сељак. Нисмо. Ал да му је било горе призвали би били и доктора.

А. и Б. увек су се кошкали и један другом доскакали. Једном рече:

А. Ти, брајко, не знаш рачунати ни колико мој мали син.

Б. Е, да!

А. Но па кажи ми колико је два пут шест.

Б. Сто и двадесет, т. ј. ако и себе придодаш.

Један шаливчина доведе у друштво својих пријатеља свога млађег брата и представи га овако: „Имам част приказати вам мога брата. Није тако луд, као што изгледа! А млађи братац придода: „Јесте, у томе је баш највећа разлика између мене и мога старијег брата.“

Н. Ти се тужиш да ти често допови на кућу настрћу, па те и похарају.

Н. Н. Да!

Н. Па што не купиш револвер?

Н. Н. Јест! да ми и њега однесу.

Мило за драго.

Неки шегрт носио с Дунава ћупу воде. Прође поред њега несташан ђак, гурну га и шегрт паде па разби ћупу и поче плакати. „А јао, а јао, што сте ми ћупу разбили!“ Вак се само насмејао па рече: ништа, ништа, — купи другу.

Тад се шегра разљути, згръби један цреп од ћупе и удари ђака у главу.

— А јао, хуљо, та ти мени разби главу — повика ђак.

Шегрт. Ништа, ништа, — купи другу. Та вам и тако не ваља.

Најновији рукопис Милетићев.

Ко вам је срцу прирастао, од тога нам је све мило, и најмањи зрачак живота његова.

Наш незаборављени првак Милетић већ од више година болује, и ми смо се већ привикли сматрати као да смо га са свим изгубили. Тужно нам је о њему говорити, па за то о њему мало и говоримо, у толико чешће отимају се у потаји уздаси из груди сваког поштеног Србина, — имамо и за што — имамо и за ким. — Али Милетић чешће пише својима, и писма су његова подобна, да нас у најлепше наде уљуљају.

Пре месец дана, трећи дан божића, положио је његов мили Славко први испит из медичких наука, и то је оцу јавио, а отац му је тако одговорио и написао му две читаве стране писма обичног формата. Ми смо то писмо од Славка измолили, и неколико редака тога писма дали смо верно пречинити, и то овде прештампавамо, знајући да ћемо публици вашој тиме јако угодити. То се писмо почиње овако:

Драги ми Славко!

*Моје твоје писма видјо сам, из
и толико први део првог
риториком, и радујем се да
и да, као што ти каже, спрем
и да, и да се знаш, и с
Кад сам кад сам каже.*

За тим даје наш драги паћеник сину своје лепих савета, говори о разним стварима, говори и о [својој] невољи и изражава надање да ће се кад тад опет својима вратити. На крају писма потписује се овако:

*Милој
ваше поштом
Свештеник Милетић*

Рукопис је Милетићев, као што из ово неколико редака видите, сасвим одрешит, и читкији није био ни онда кад је био у цвету снаге своје.

Уредништво „Стармалог“.

Бубнуотека.

Црква је освећена по ондашњем сребреничком протопрезвитеру Алекси, са десеторицом свештеника у присутности многе господе из суседне земље краљевине Србије, из града Ваине Баште и великог броја Бошњака Срба Христијана и Мухамед.

„Дабро-босански Источник“ бр. 1.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Изјава.*)

Поштовани господине уредниче!

У 35. броју вашег цијењеног листа „Стармалог“ од 20/12. дрзовито и не размишљено напао ме је неки „Вељко“, који хоће да ме пред српско-православном читалачком публиком представи као писца оне бесједи која је у 18. броју „гласа истине“, ове године штампана.

Не мислим се овим бранити, јер пословица вели: „крив се крије а прав се смије“, већ изјављујем да нити сам ја ту бесједу писао, нити икаква утицаја у истој имао Ево доказа:

1. Ја никакву бесједу нијесам говорио ове године о „Госпојини“, па кад нијесам говорио разумије се да ју нијесам могао ни штампати.

2. Ја сам рођен босанац па како говорим онако и пишем, читам и пишем увјек јужним нарјечијем а дотична је бесједа написана источним!

3. Бесједа није никако из Босне на то би се смио заклети а „Вељко“ (Сарајлија) ето тврди да су исту писала два „попа“ у Сарајеву, којима се имена започињу са П. Ђ.!!

Зар тај „делија иза бусије“ мисли да у православљу нема више имена која се почињу са П. Ђ

4. Кад сам год штампано моју бесједу потписао сам се увјек подпуно П. Ђенић свештеник у Сарајеву или другом ком мјесту, а у истој бесједи нема мјеста одакле је говорник.

5. Сјећам се да ме је прије мјесец дана овдашњи један „познати критичар“ упозорио на ту бесједу у којој се име говорника почиње са П. Ђ, рече ми да би се могло сумњати на мене па с' тога да пишем уреднику „гласа истине“ нека исти евангујалну сумњу с' мене скине. — Знајући да ми је савјест чиста не послушам савјета пошто у широком православном свјету има још свештеника говорника, има још имена која се почињу са П. Ђ.

Након тога ето изби „незнана делија „Вељко“, па написа ону цртицу за „Стармали“, „да се у Босни и вјерски корача напријед“, да се „дједи комуналне школе проповједају догме римске! и да то све бива митрополиту под носом и под оком. — „Лијепо Вељко везе, ако не помете.“

Поштованог уредника „гласа истине“ лијепо молим и позивам да за атар истине изнесе на јавност име писца оне бесједи на „Успеније богородице“ која је у 18. броју о. г. изишла, да се тим начином лажи запуше уста а истини задовољење прибави.

Вас пак поштовани господине уредниче умољавам да овој мојој истинитој изјави дате мјеста у вашем цијењеном листу.

Остајем у Сарајеву на дан св. Архиђ. Стевана 1888.

Са одличним поштовањем:

Петар Ђенић

свешт. и катихета.

*) За ову изјаву уредништво не прима одговорност ни пред киме. Ур.

„Parlamentär“.

Једини лист који излазећи у Бечу а на немачком језику заступа само интересе словенске, и то подједнако интересе свију Словена, заслужује да га и Срби што више читају и да га преглатом потпомогну. „Parlamentär“ излази недељно једанпут; цена му је на три месеца 2 фор. 75 н. — Адреса: Administration des Parlamentär. Wien, Lerchenfeldstrasse Nro 25.

(Ми смо у 34. бр. „Стармалог“ „Parlamentär-у“ морали нешто замерити, но он је увидео погрешку свога

свјатања и исправио ју је тако у првом броју у уводном чланку, па сада стоји и према питању бирања срп. патријарха, на становишту, на коме стоји и срп. нар. слободомна странка.)

И овај 2-ги бр. шаљемо свима нашим дојакошњим предилатницима од којих још није предилата стигла. молећи их да изволе предилату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. **Наклада „Стармалог.“**

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо за кратко време штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници крвен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје. **ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“**

Нове књиге.

послаше уредништву у замену.

Зборник позоришних дела, свеска дваестчетврта, Преки лек. Шаљива игра у једном чину. Написао Мита Калић. На свет издаје управа срп. нар. позоришта. Трошком српске књијаре и штампарије Браће М. Поповића у Новом Саду 1889. Цена 20 новч.

Зборник позоришних дела, свеска двадесетпета, Све-крва. Шаљива игра у једном чину. Написао Мита Калић. На свет издаје управа срп. нар. позоришта. Трошком српске књијаре и штампарије Браће М. Поповића у Новом Саду. 1889. Цена 20 новч.

Наука главних појмова музике. Написао Драгутин Блажек. Издање књијаре Мил. Каракашевића у Сомбору 1889. Цена 60 новч.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ
СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац,

добгја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.
ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

Тражи се

за једну књијницу подпуни бројеви „Заставе“ од год. 1879., 1880., 1881. и 1882. Ко има на продају нека јави и означи цену овој Администрацији.

Београдској Задрузи

ЗА МЕЂУСОБНО ПОДПОМАГАЊЕ И ШТЕДЊУ

потребан је један чиновник-ликвидатор — који је вичан дуплом књијководству и контоарским по-словима.

Плата је 2000 до 2500 динара годишње
Првенство ће имати они који су већ радили у каквом новчаном заводу.

Понуде ваља поднети са документима нај-даље до 31. јануара о. г. управи ове задруге.
У Београду 4. јануара 1889.

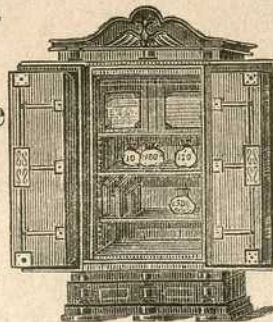
Управа.

КАСЕ

по најновијој амери-
канској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

26—36

у солидности и каквоћи израде не уступа-ју ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.